

[Finansministeren]

beskæftigelsessituationen i 1985. Man kunne da godt tænke sig, at langt de fleste af disse mennesker i 1985 kunne finde anden beskæftigelse. Det beror fuldkommen på, hvordan den økonomiske udvikling er, og jeg kan ikke i dag stille et meget teoretisk regnestykke op om, hvordan nettovirkningen vil være på finansloven i 1985 eller 1986. Det er jo de år, vi taler om. Det forudsætter, at man antager noget helt bestemt om arbejdsløshedens størrelse på det tidspunkt. Jeg synes, det vil være for pessimistisk i dag at sige, at vi til den tid stadig vil have samme store arbejdsløshed som nu. Det må vi gøre alt hvad vi kan for at forhindre.

Med hensyn til de konkrete personers mulighed for at få beskæftigelse må jeg sige, at hvis der ved normal afgang frigøres 42.000 stillinger i den statslige sektor, ville det være mærkeligt, hvis ikke en stor del eller de fleste af de 2.350 personer, hvis stillinger afvikles, kunne få beskæftigelse dér. Ingen regering kan love, at der overhovedet ikke vil ske nogen afskedigelser. Det forekommer der altid, og der kan være mange helt naturlige grunde til det. Når det udtrykkeligt er midlertidige stillinger, vi taler om, ved de pågældende personer jo, at det er midlertidige stillinger; det står endda i deres ansættelsesbreve i langt de fleste tilfælde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 310

5) Til *finansministeren* af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Ager ministeren at følge Dansk Arbejdsgiverforenings beslutning om, at der ikke er 4 pct. at forhandle om til overenskomsterne, men kun 3 pct., fordi Dansk Arbejdsgiverforening modregner de penge, som den skal betale som bidrag til arbejdsløshedsunderstøttelse?«

Skriftlig begrundelse

Som alle ved, har den borgerlige regering fastlagt en ramme, inden for hvilken overenskomstresultatet skal ligge. Denne ramme er sat til 4 pct.

Ifølge artikel på forsiden af Politiken den 1. december 1982 har Dansk Arbejdsgiverforening besluttet, at der kun kan blive tale om

3 pct., fordi den modregner det beløb, den er blevet pålagt at indbetale som sit bidrag til arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette forekommer helt urimeligt, ikke mindst set i forhold til, hvad der sammenlagt er pålagt lønmodtagerne af byrder i den kommende tid.

Da finansministeren jo er arbejdsgiverparten for det statslige område, har det derfor den allerstørste interesse at få at vide, om finansministeren agter at følge Dansk Arbejdsgiverforening på det omhandlede område.

Finansministeren (Christophersen):

Det har jeg ikke i sinde at svare ja til – af den enkle grund, at vi jo klart har tilkendegivet, at vi vil føre forhandlinger på det offentlige arbejdsmarked, ikke på den måde, at vi tilbyder 4 pct., men inden for en ramme på 4 pct. Jeg vil ikke i dag, hvor forhandlingerne ikke engang er begyndt, her i folketinget meddele, hvad jeg vil foreslå, eller hvad jeg er parat til at acceptere inden for denne maksimale ramme. Jeg tror, det er fornuftigst, at staten og organisationerne nu sætter sig ned og ser, om de kan finde frem til en løsning, der er forsvarlig, og regeringen har jo tilkendegivet, hvad den mener er det absolutte maksimum.

Askjær Jørgensen (FP):

Er det ikke således, at efter at det blev besluttet, at arbejdsgiverbidraget til arbejdsløshedsdækning skulle forhøjes med et par tusinde kroner, er der allerede brugt det halve af en ramme på 4 pct., altså ca. 2 pct., af den maksimale stigning, der måtte være i prisen på arbejdskraft? Hvis vi skal have en lavere omkostningsstigning vedrørende arbejdskraften i Danmark, må vi altså notere, at hvis den er 6 pct. i udlandet og den så kun skal være 4 pct. i Danmark og man har brugt de 2 til forøget arbejdsgiverbidrag, er der reelt kun 2 pct. tilbage. Er det ikke rigtigt?

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige tak for svaret, som jeg umiddelbart blev meget glad for, da ministeren startede med ordet nej, men jeg sank lidt sammen, efterhånden som svaret skred frem, for fakta var jo, at jeg ikke fik noget svar.